

Î N C H E I E R E

01 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Valentina Clevadî
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Șrubcenco Viorica,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Vioricăi Șrubcenco împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Oficiu Service” cu privire la încasarea indemnizației pentru concediul nefolosit, penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de către Șrubcenco Viorica și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 18 iunie 2014, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă:

La 03 martie 2014, Șrubcenco Viorica a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Oficiu Service” cu privire la încasarea indemnizației pentru concediul nefolosit, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că a activat în cadrul SRL „Oficiu-Service” în calitate de contabil-șef în perioada de 01 iunie 2009 – 05 martie 2013.

Susține că în conformitate cu prevederile ordinului de eliberare din funcție nr. 1-e din 05 martie 2013, urma să-i fie calculată și achitată indemnizația pentru concediul nefolosit pentru 74 zile calendaristice, ceea ce constituie suma de 1 670 lei, care în conformitate cu prevederile art.143 Codul Muncii, urmează a fi achitată în ultima zi de muncă, adică la 05 martie 2013.

Menționează că până în prezent, pârâtul nu i-a achitat suma în cauză, prin ce i se lezează drepturile la plata salariului prevăzute de art. 119 și art. 143 din Codul Muncii.

Indică că încercările de a soluționa litigiul în cauză pe cale amiabilă nu s-au soldat cu succes, inclusiv și pretenția prealabilă înaintată, care a fost negată de pârât și lăsată fără răspuns.

Invocă că la data de 20 februarie 2014, penalitatea calculată pentru neachitarea în termen a indemnizației pentru concediul nefolosit constituia 587,84 lei.

La fel, indică că prin răspunsul parvenit în adresa sa din partea Inspecției Muncii, s-a indicat că plata salarială pretinsă i-a fost achitată, fapt ce nu corespunde realității, prin urmare, fiind evident că soluționarea litigiului în cauză pe cale extrajudiciară este imposibilă, fapt ce a determinat-o de a se adresa cu prezenta cerere de chemare în judecată.

Solicită încasarea din contul SRL „Oficiul-Service” în beneficiul său a indemnizației pentru concediul nefolosit în mărime de 1 670 lei și a penalității în mărime de 587, 84.

Pe parcursul examinării pricinii, Șrubcenco Viorica a depus cerere de concretizarea cerințelor, prin care a solicitat încasarea din contul SRL „Oficiul-Service” în beneficiul său restanța salarială, inclusiv, indemnizația pentru concediul nefolosit în mărime de 1 872,23 lei, a penalității în mărime de 866,84 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1 000 lei și alte cheltuieli de judecată în mărime de 84 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 18 iunie 2014, acțiunea fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 februarie 2015, a fost respins apelul declarat de către Șrubcenco Viorica și menținută hotărârea primei instanțe.

În motivarea deciziei instanța de apel a invocat prevederile art. 1, art. 45, art. 119 alin.(1), art. 143, art. 330 din Codul muncii, care reglementează noțiunea de contract individual de muncă, compensarea concediilor de odihnă anuale nefolosite, termenele de efectuare a achitărilor în caz de încetare a contractului individual de muncă și obligația angajatorului de a repara prejudiciul cauzat persoanei ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, care indică că angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizației de concediu (art.117), a plăților în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, 227 lit.j), 228 alin.(8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,1 la sută din suma neplătită în termen.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanța a reținut că Șrubcenco Viorica a primit de la administrația SRL „Oficiu Centru” suma de 1 575,76 lei cu titlu de drepturi salariale achitate la eliberarea din serviciu, cât și indemnizația pentru concediu nefolosit timp de 74 de zile calendaristice, fapt confirmat prin semnătura ultimei aplicată în borderoul de calcul nr. 5 din 12 martie 2013, cât și prin răspunsul Inspecției Teritoriale de Muncă Chișinău nr. Ș-1563/13 din 12 septembrie 2013, prin urmare, concluzionând că prima instanță just a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată, deoarece, Șrubcenco Viorica nu a prezentat instanței conform prevederilor art. 118 CPC careva probe pertinente și concludente care să confirme temeinica susținerilor sale.

La 30 aprilie 2015, Șrubcenco Viorica a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cerințelor.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală, neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Susține că în cadrul examinării pricinii atât în prima instanță cât și în instanța de apel a fost stabilit cu certitudine că dînsa a fost angajată în cadrul SRL „Oficiu-Service” în calitate de contabil-șef în perioada 01 iunie 2009 – 05 martie 2013, fapt confirmat prin ordinele de angajare și eliberare din funcție și certificatul din 23 mai 2014, eliberat de către intimat, cât faptul că la momentul eliberării din funcție, i-a fost calculat salariul până la data eliberării din funcție și indemnizația pentru concediu nefolosit pentru 74 zile calendaristice în valoare totală de 1 872,23 lei, fapt confirmat prin ordinul de eliberare nr. 1-e din 05 martie 2013, și prin certificatul contabil nr.1 din 23 mai 2014 prezentat de către intimat, însă, în pofida faptelor constatate cu certitudine

și afirmațiilor sale că nu i-a fost achitată restanța salarială atât prima instanță, cât și cea de apel a respins integral cererea de chemare în judecată.

Consideră că instanțele inferioare la emiterea hotărârii eronat au concluzionat precum că la data de 12 martie 2013, i-au fost achitate toate plățile salariale, reținând în acest sens borderoul de plată a salariului nr.5 din 12 martie, unde la rubrica „semnătura angajatului” din borderoul de plată menționat este aplicată semnătura sa, cât și mențiunea instanței că nu are motive de a considera că această semnătură este falsă, or, prin confruntarea acesteia cu semnătura dânzei din cererea de chemare în judecată rezultă că ambele semnături au fost aplicate de una și aceeași persoană, fapt ce demonstrează recepționarea mijloacelor bănești.

Or, pe parcursul examinării pricinii în prima instanță nu s-a examinat faptul falsificării semnăturii sale din borderoul de plată a salariului nr.5 din 12 martie 2013, din motiv că instanței i-a fost prezentat doar o copie xerox a acestui borderou, iar reprezentantul intimatului nu a prezentat la cererea sa originalul acestuia, mai mult ca atât, instanța de apel a relevat că copia borderoului de plată a salariului nr.5 din 12 martie 2013 este autenticată cu ștampila umedă și semnătura avocatului Primac Alexandru, ștampila intimatului, cât și prin adeverința nr. 1-23/05-2014 din 23 mai 2014 eliberată de către SRL „Oficiu-Service”, prin care se confirmă că originalul borderoului de plată susmenționat a fost prezentat spre verificare Inspecției teritoriale de muncă Chișinău, iar după efectuarea controlului a dispărut.

Cu referire la prevederile art. art.117 alin. (1), art. 118 alin. (1), art.119 alin. (1), art. 121 și art. 130 CPC, insistă că este evident, că copia xerox a borderoului de plată a salariului, care oricine, fără cunoștințe sau aptitudini speciale î-l poate fabrica, în lipsa originalului acestuia nu confirmă faptul achitării salariului și nu poate sta la baza respingerii cererii de chemare în judecată.

La fel, indică că atât prima instanță, cât și instanță de apel, eronat au respins demersurile sale privind reclamarea probelor, prin care s-a solicitat prezentarea originalului borderoului de plată a salariului, or, confirmarea faptului că restanța salarială se confirmă prin probele menționate.

Susține că a activat în aceeași perioadă de timp în calitate de contabil-sef la SRL „GLP Partener” SRL, care de fapt aparțin aceleiași proprietar, de unde s-a eliberat în aceeași zi, iar la SRL „GLP Partener” persistă absolut situația identică cu pierderea originalului borderoului de plată ca și în cazul cu intimatul, astfel, consideră drept suspectă această coincidență sub aspectul falsificării unui act.

La data de 19 iunie 2015, SRL „Oficiul-Service” SRL a depus referința la recursul declarat, prin care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil. Indică intimatul că Curtea de Apel Chișinău în decizia din 12 februarie 2015, a dat o apreciere corectă circumstanțelor de fapt ale cauzei în raport cu normele de drept aplicate, pe când argumentele recurentului sunt declarative.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Șrubcenco Viorica este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceleiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la

alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Șrubcenco Viorica nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Șrubcenco Viorica asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Șrubcenco Viorica ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Șrubcenco Viorica se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva